

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

สงสารชาวอังกฤษ

ทางโรงหลอมเราก็สั่งเด็ด ๆ ไปแล้ว เขาก็เหมือนว่ารับรองเลย คือตอนนี่ว่าทองในสต็อกขาดไป แล้วเขาให้เหตุผลมาก็น่าฟัง แต่แน่ใจว่าจะได้ ฟาดเสียจนโรงหลอมจะจมเลย เห็นไหมล่ะ ลงได้เข้าตรงไหนแล้ว อันนี้เราก็ยังระลึกถึงหนองคายไม่ได้ ที่ไปช่วยพวกอพยพมาจากฝั่งลาวที่ถูกลัทธิที่นั่นมันจับมา ข้ามมาอยู่ทางหนองคาย โห เป็นหมื่น เป็นหมื่น ๆ เขียวนะไม่ใช่ธรรมดา เราก็ให้คนไปสำรวจทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ สำรวจเรียบร้อยแล้วก็ยกทัพไปเลย รถนี้จอดเป็นแถวยาวเหยียดสิบล้อ ๆ ๆ ขนาดนั้นนะ คือไปสำรวจเรียบร้อยแล้วมาไม่ให้ผิด แจกเสียจนกระทั่ง โห้ เทียวแรกสองวัน เทียวต่อมาสาม ดูเหมือนแจกสาม เทียวนะ เทียวแรกดูเหมือนสองวัน เทียวสองเทียวสามสามวันถึงหมดนะ ถึงครบ ถึงหมด เอาจริงเอาจังมาก

ทีนี้ที่เราสั่งปัจจุบันอีกแหละที่มันไปตีตลาดหนองคาย ร้านหนองคายล้มระนาวไปเลย คือเอาปัจจุบันมันขาดอะไรแล้วสั่งเดี๋ยวนี้ตามเลย เข้าไปตลาดนี้ก็พวกกล้วย พวกอะไร ๆ เอาหมดเลย ยกรถเข้าไปเลย แล้วพวกเครื่องกระป๋องกระป๋องขาดเท่าไร ๆ นี่ก็ยกขบวนเข้าไป เพราะฉะนั้นร้านไหนถึงล้ม ก็เขาไม่ได้หามาเพื่อให้เต็มรถ ๆ นี้ เขามาขายธรรมดา บทเวลาเข้าไปบุกนี้หงายหมดเลย จนเขาถามจะเอาไปอะไรนักหนา เขาวางั้น คือมันพลิกก็ก๊กก็เอาไปอะไรนักหนา บอกอาจารย์มหาบัว โห้ ขึ้นทันทีเลย พอว่าอาจารย์มหาบัว โห้ ขึ้นทันทีเลย หมด

นี่ก็เหมือนกัน ตึกไหน ๆ ไปเอาหมดเลย หากเก็บเอาตามตึกนั้นที่เราต้องการ เก็บเอาสด ๆ ร้อน ๆ แถวนั้น เราค่อยจ่ายเขาทีหลัง ก็เขารู้หมดนี่ว่าไง แล้วลูกศิษย์ลูกหาหนองคายน้อยเมื่อไร จึงขบขันดี ฟาดเสียจนตลาดหนองคายล้มเลยเขียว ของในนั้นกว่านั้นเอาหมดเลย เช่นอย่างกล้วยเอาหมด อะไร ๆ เอาหมด ที่มันจำเป็นตามที่เราเข้าไปสำรวจอีกนะในโรงเขานะ ไม่ใช่เราขนไปนี่ เราไปสำรวจเป็นกรณีพิเศษ พวกเด็กเจ็บไข้ได้ป่วย คนเจ็บไข้ได้ป่วย อันนี้เราเอามาปัจจุบัน เจ็บไข้ได้ป่วย พวกนม พวกเนย พวกอะไรนี่ขนมาเลย ดูเหมือนไปสามหน ขาวนี้สิบล้อ ๆ เหมมาโรงสีเลย

วัดป่าสีฐาน บ้านหนองตุม ตำบลบ้านจั่น พระอธิการอุทิศ สุนทรโร พร้อมญาติโยมถวายทองคำหลวงตาน้ำหนัก ๕ บาท (สารุ) อนุโมทนา

(โยมจากประเทศสวีตเซอร์แลนด์มาถวายทองคำ ๓ บาทและผ้าไตร) ยังอยู่ได้ประจำ ๆ นะ ไอ้หลวงตาไปอังกฤษเที่ยวเดียวเช็ดจนกระทั่งปานนี้ นั่งเครื่องบินจากอังกฤษมานี่ ๑๔ ชั่วโมง ตอนนั้น เราตั้งนาฬิกาไว้ตั้งแต่เริ่มนั่งปั๊บแล้วตั้งไว้ เครื่องบินออกจนกระทั่งมาถึงเมืองไทย ๑๔ ชั่วโมงกว่า เช็ดตั้งแต่นั้นเลย เขาจะมาเอาไปไหน อังกฤษนี้ มานิมนต์ทุกปี เขาจะเอาไปอังกฤษ เลียบบอกซัด ๆ เลยว่า ไม่ไปเช็ด อย่ามานิมนต์อีกนะ จากนั้นเขาก็เลยไม่นิมนต์ เขาก็มาแต่ไม่นิมนต์ อังกฤษทั้งผู้หญิงผู้ชายเขามาที่นี้ มันเช็ดเจ็บแหว เทียวไปมันไม่เห็นทุกซ

เรียกว่าชั้นที่หนึ่งหรืออะไร นั้นแหละ เวลาเราไปไม่มีผู้มีคนชั้นหนึ่ง มีอยู่สองสามคนเขาก็อยู่มุ่มนั้น เราก็อั้งสามหรั่งอยู่สนุกสบาย อยากหลับอยากนอนสบาย มันไม่เห็นทุกซล๊ะซี บทเวลาซากกลับมา ชั้นนั้นละแน่นหมดเลย ชยับเขยื้อนอะไรก็ไม่ได้ โอโห ได้นั่งนั้นมาเป็นเวลา ๑๔ ชั่วโมง จากนั้นมาเลยเช็ด คือเจ็บบั้นแหว แต่ก่อนเรามีเจ็บแหวอยู่ด้วย แหวนี้ระบมไปหมด ตั้งแต่นั้นมาเช็ด เขามานิมนต์ไป บอกไม่ไปเราบอกเราเช็ดนั่งเรือบินนาน

อย่างสหรัฐเขามาเอาอย่างเข้มขันก็มี อย่างธรรมดาก็มีที่เขาจะมานิมนต์เราไป เข็มขันคือว่าจะเอาไปด้วยเลย อย่างนั้นก็มิ ไม่ไป ที่ไหนไกล ๆ แล้วไม่ไป มันเช็ด อันนี้อยู่ประจำทำไมไม่เช็ด เราเช็ด เวลาไปนั้นดูเหมือนเป็นพ.ศ. ๒๕๑๗ ไปอังกฤษ ไปอยู่นั้นสองอาทิตย์กว่า เราตั้ง(ใจ) ไปดูบ้านเมืองของเขา ทศศึกษาเพื่อเหตุเพื่อผล ชี้เกียจชี้คร้านเท่าไรก็ต้องไปถึงเวลา กำหนดไว้ เช่นตอนเย็นบ่ายสี่โมงออก พระฝรั่งแล้วโซเฟอร์ก็เป็นคนอังกฤษ ไปดูชอกแซกซิกแซก คือไปหาดูที่สำคัญ ๆ ไปดูหมด แม้ที่สุดโรงงานใหญ่ ๆ เขาก็เข้า แต่ไม่ลงนะ เข้าไปดู

โซเฟอร์เขาเป็นลูกศิษย์ โซเฟอร์ขับรถเขาเคยมาที่นี้ เขาเคารพมากอยู่ เรื่องรททางอังกฤษก็ไม่อด สถานทูตไทยและลูกศิษย์ในอังกฤษก็มีเยอะ รถมารถตลอด เราอยากไปคันไหนได้ทั้งนั้น แต่เราจะไปตามเวลาของเรา มาแล้วก็ถามที่ไหนบ้าง ๆ ไปดู คือไปดูเป็นทัศนคติ ทศศึกษาแล้วก็ไปทัศนคติ ดูชอกแซกซิกแซกไปหมด ยิ่งจวนจะกลับเท่าไร คำ ๑๘ นาฬิกาประชุมกัน ๖ โมงเย็นประชุม เลยจากนั้นแล้วยังไปอีก ออกจากที่ประชุม เขามาฟังเต็มหมดนะ คนไทย ฝรั่งมั่งค่า โอ้ย ฝรั่งนี้เพิ่มขึ้น ๆ เพราะลูกศิษย์ในอังกฤษ ในกรุงลอนดอนนั้นมีมากอยู่ เขามีความเลื่อมใส แต่เขาไม่ได้มา เวลาเราไปจึงมากมายเพิ่มขึ้น ๆ สุดท้ายเก้าอี้ที่มั่งตั้งไว้นั้นล้มระนาวไปเลย ฝรั่งนั่งไหนนั่งได้หมดเหมือนเรานะ เขาไม่สนใจ นั่งเหมือนเราเลย เพราะมันมากต่อมาก

จึงรู้สึกเสียดาย เขาเป็นคนสุภาพ เป็นคนมีกฏมีเกณฑ์ มีวินัยมีประจำชาวบ้านเขาแล้วประเพณีของเขา เวลาได้พุทธศาสนาที่แท้จริงเข้าไปมันก็เรียบไปเลย นั่งเหมือนผ้าพับไว้ เหมือนหัวตอ ไม่ว่ารายใดเรียบตลอด ตอนเช้าก็เต็ม ตอนจ้งหันนุ่นอาหารวาง ทั้งคนไทยทั้งอังกฤษ ตอนค่ำมากจริง ๆ เต็มหมดเลย เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ใช่เล็กน้อย เรารู้สึกสงสารชาวอังกฤษเหมือนกันที่เขาตั้งอกตั้งใจฟังเทศน์ แต่เสียใจที่เราพูดภาษาอังกฤษไม่ได้เรื่อง ต้องให้ล่ามแปล มันไม่ได้จิ้มเลย ๆ ถ้าจิ้มเลยนี้ โห้ย ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ

ขนาดนั้นเรายังได้เห็นพวกคนอังกฤษหัวเราะลั่นเลย เราตอบปัญหา เขาหัวเราะกันลั่นเลย พวกอังกฤษหัวเราะ เขาก็คนเหมือนเรานี่ แต่เราได้ไปเห็นอังกฤษหัวเราะ คือตอบปัญหา เวลาเทศน์จบลงแล้วตอบปัญหาเขา เวลาฉันจ้งหันเสร็จเรียบร้อยแล้วหนึ่ง ตอนค่ำหนึ่ง ตอบปัญหาเขา พวกนี้เรียบมาก ฝึกหัดภาวนากัน นี่เราเสียดายถ้ามีพระตั้งใจปฏิบัติเป็นพระที่ตีทั้งภายนอกภายในแล้ว ดีไม่ดีเมืองลอนดอนจะเป็นพุทธศาสนาได้ พุทธศาสนาที่มั่นคงขึ้นได้ในนั้นนะ แต่นี้ก็เหยอะเหยะ ๆ ทุกแห่งเป็นอย่างงั้น ก็เพราะพระเราเหยะ ๆ เหยะ ๆ มันไม่จริงไม่จ้ง เจ้าของก็โลเล แล้วจะไปสอนใครให้แน่นอนมั่นคงได้ยังไง

พระพุทธเจ้าเป็นคนโลเลที่ไหน ศาสดาองค์เอกไม่มีโลเล เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม กราบอย่างแนบสนิท ไม่มีเทวดา อินทร์ พรหม ตนใดที่จะมาตำหนิพระพุทธเจ้าได้ ไม่ปรากฏในตำรา มีแต่นอบน้อมตลอด นี่ตัวอย่างของโลก ตัวอย่างแห่งความร่วมมือของโลกล้านเป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลากระจายออกมาเป็นพระสาวกก็รองพระพุทธเจ้าลงมา ตามนิสัยवासนาของตนที่จะแนะนำสั่งสอนได้ กระจายมาตั้งแต่เพชรน้ำหนึ่ง ๆ อย่างเลิศเลอ ๆ ออกมา ผู้ตั้งอกตั้งใจฟัง ธรรมก็ออกมาจากหัวใจเอง ไม่ได้ไปหาคว้าเอาคัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ เพราะคัมภีร์นั้นออกจากหัวใจ พระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้วยังไงก็จดจากที่พระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้วไปเป็นคัมภีร์ มันก็เป็นธรรมนอก ธรรมใน

ธรรมใน คือธรรมในพระทัยพระพุทธเจ้า ธรรมในใจของพระสาวกที่ท่านรู้ท่านเห็น เต็มอยู่ในหัวใจหมดแล้ว ก็เรียกว่าจิ้มเลย ๆ ๆ ทันเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่าง คือศาสดาองค์เอกเป็นตัวอย่างได้ทุกอย่าง เพราะฉะนั้นพระอาการของพระพุทธเจ้าจึงเป็นศาสดาตลอด พระอิริยาบถทั้งสี่ ยืน เดิน นั่ง นอน เป็นศาสดาเอกได้ตลอด ไม่มีบกพร่องที่ตรงไหน คือศาสดาองค์เอก จากนั้นมาก็เป็นสาวก รองศาสดาลงมา เป็นคติได้ทั้งภายนอกภายใน ท่านไปที่ไหนก็ร่มเย็นเพราะท่านร่มเย็นอยู่แล้ว ไปที่ไหนท่านสว่างอยู่แล้ว ไปไหนก็สว่างไปหมด

นี่มาหาพวกเรานั้นเหมือนลิงเหมือนค่าง พระก็พระลิงพระค่าง ไม่ว่าเขาว่าเราเหมือนกัน หาหลักหาเกณฑ์ก็ไม่ได้ โลกโลกเล็ก ดีไม่ดีเร็วกว่าประชาชนเขาไปอีก จะไปสอนใครจะให้สนิทใจลงคอ เชื่อถือและปฏิบัติตามได้ละ ไม่ได้ ใครก็เหมือนกัน นี่ละเสียตรงนี้ เราไปดูชาวอังกฤษ โอ้ สงสาร เราก็คงไม่เคยเห็นอังกฤษร้องไห้เหมือนกันนะ เวลาจากไปสุดท้ายนี้ น้ำตาพังเลยเทียว น่าสงสาร เราก็คงสงสารจะทำไฉน มันเป็นชั้น ๆ ประตุเขา ประตุหนึ่ง ประตุสอง ประตุสุดท้ายนั้นแหละ แหม น่าสงสาร รุมไปเลย เราไปสุดท้ายไปส่ง น้ำตาพังได้เห็นชัดต่อหน้าต่อตา เราก็คงสงสาร

เขาก็ขอพระท่านปัญญานี้ไว้ให้อยู่ที่อังกฤษ เราก็บอกเราไม่ขัดข้อง ให้พวกเขาคุยกันเองกับท่านปัญญา ท่านปัญญาก็หันมาหาเรา ทางชาวอังกฤษนี่เขานิมนต์ผมให้อยู่ที่นี่ ท่านอาจารย์จะว่าไฉน คือเวลาท่านอาจารย์กลับแล้วเขาจะนิมนต์ผมให้อยู่ที่นี่ต่อไป ท่านอาจารย์จะว่าไฉน เราก็ตอบทันทีที่ผมไม่มีอะไรขัดข้อง ผมสอน สอนเพื่อหมู่เพื่อคณะ สอนเพื่อโลกเพื่อสงสาร ผมไม่ได้สอนเพื่อผม ผมพร้อมเสมอ ถ้าอะไรที่จะออกเป็นประโยชน์ได้แล้วพร้อมเสมอ ผมไม่ขัดข้อง สำหรับท่านละขัดข้องหรือสะดวก ขัดข้องอะไร นั้นถามมาอีก ขัดข้องทั้งภายในภายนอกของการปฏิบัติธรรมของพระละชี ยังขัดข้อง สุดท้ายตอนนี้ติดเรา ว่าขัดข้อง เมื่อขัดข้องแล้วใครผิดใครถูกละ ผมเปิดโอกาสตลอดเวลา ถ้าท่านพร้อมแล้วให้ท่านอยู่ได้ไปได้

พอลถาม ท่านว่ายังไม่พร้อม ไม่พร้อมแล้วท่านมาถามผมหาอะไร เลยดู ที่นี้ฝรั่งก็หัวเราะละชี คือท่านปัญญาพูดให้เขาฟังที่เราดูท่านปัญญา พวกอังกฤษเลยหัวเราะลั่น มีแต่ธรรมสำคัญเวลาออกสด ๆ ร้อน ๆ โต้ตอบกันในเวลานั้น ตกงกก็เลยไม่ได้ ถามว่าทำไมท่านไม่ไป ยังไม่พร้อม เลยอยู่นี้จนกระทั่งปานนี้ ท่านปัญญานี้ดูเหมือนได้ ๔๐ ปี ปี ๒๕๐๖ มาอยู่ที่นี่ นี่ตอนที่เรารู้ว่าพระฝรั่ง รู้ว่าท่านปัญญามาถึงตอนนี้ เราไม่ลืม ที่แรกพระฝรั่งมาขออยู่ในวัดป่าบ้านตาดเรา ท่านปัญญามาก่อนมาขออยู่ เราก็ยังไม่รับ โห เก่งเหมือนกันนะ ขอที่หนึ่งยังไม่รับ มาขอที่สองอีกก็ยังไม่รับ ฟาดถึง ๕ ครั้งเลย

ครั้งที่ ๕ นี้เราติด ใส่ ๕ หมัด หมัดที่ ๕ เราอยู่หมัดเลย สู้ท่านไม่ได้ พอครั้งที่ ๕ ท่านว่า ถึงไม่ให้อยู่ประจำก็ไม่เป็นไร วางั้นนะ ขอมาพักชั่วคราว จะให้ไปเมื่อไรก็ได้ ขอมาพักชั่วคราว นี่ละตอนนี้ตอนใส่เรา เราก็อ้อยู่ตั้งแต่ปี ๒๕๐๖ จนกระทั่งปีนี้ เป็นปี ๒๕๔๖ ใช้นิมนต์ละ ๔๐ ปี ยังชั่วคราวตลอด คงจะชั่วคราวตลอด เมื่อท่านมาอยู่แล้วดูท่านทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านเรียบ ๆ ตลอดเวลาก็จะไล่ท่านไปไหน เราก็คงหาคนดี พระดี ของดีอยู่แล้วใช้ไหมนี่แพ้วท่าน นี่ พ.ศ.๒๕๔๖ แล้วได้ ๔๐ เราแพ้วฝรั่งตรงนี้ ท่านปัญญานี้ฉลาดนะ

จากนั้นมาเห็นพระฝรั่งมาอยู่ดูดีแล้ว องค์อื่นมาที่ควรจะรับองค์ไหนเราก็รับ ตั้งแต่ นั้นมาก็เรื่อยมาเลย ท่านเซอร์รีดูเหมือน ๓๙ ปีอยู่นี้ นอกนั้นก็นานๆ เหมือนกัน อย่าง ท่านดิกดูเหมือน ๒๐ ปีแล้วมั้ง ที่เข้าๆ ออกๆ อยู่เวลานี้ นี่ก็ฟังไปเมื่อวานนี้มั้ง พระฝรั่งมา อยู่ที่นั่นนานทั้งนั้นแหละ ท่านเรียบทุกอย่าง จะดำเนินคดีแทนท่านที่ตรงไหนก็อยู่กับมาเรื่อย ที่นี้ฝรั่งเข้าออก เวลานี้ตั้ง ๕ องค์ ๖ องค์ คือเราไม่รับมากนัก พระเมืองไทยเราก็มีหัวใจ พระที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมีอยู่ ทั้งภายในประเทศ ทั้งภายนอก ไม่ทราบว่าจะรับทาง ไหน ต้องแบ่งรับแบ่งสู้พอดีพอดี แบ่งเพื่อชาติไทยของเรา แบ่งเพื่อภายนอกซึ่งเป็น มนุษย์เป็นคนเหมือนกัน เวลานี้ ๕ องค์หรือ ๖ องค์ไม่รู้แน่ (๕ ครั้ง) ท่านดิกท่านเข้าๆ ออกๆ ท่านชอบในป่าในเขา อยู่ในป่าในเขาตลอด นี่ก็ตั้งใจดี ไปอยู่ทางนาห้าวหรืออะไร นั้นก็อยู่ในป่า มาวันนี้หายไปแล้ว เมื่อวานยังเห็น ท่านมาในงาน

เราพูดถึงเรื่องที่จะเป็นคติตัวอย่างได้ดี พุทธศาสนาเราก็คือพระ พระพุทธเจ้าเป็น ศาสดาของโลก เป็นตัวอย่างของโลกทั้งสาม กามโลก รูปโลก อรูปโลก มนุษย์ เทวดา อินทร์ พรหม เป็นตัวอย่างได้ทั้งนั้น กราบไหว้บูชาอย่างสนิทใจราบคาบเลย เพราะศาสดา องค์เอกเป็นศาสดาทุกพระอาการที่เคลื่อนไหว แม้ที่สุดจะปรินิพพานก็ทรงวางลงตายไว้ ประจำศาสดาองค์เอก เข้าฌาน ปฐมฌาน ทุตติยฌาน....ตลอด ย้อนหน้าย้อนหลัง จากนั้นก็ นิพพาน นี่คือศาสดาองค์เอก จะเข้าก็ได้ไม่เข้าก็ได้ตาม เพราะมีความจำเป็นสำหรับผู้มี และต้องการจะใช้ ถ้าผู้ไม่มีฌาน พระอรหันต์ไม่มีฌานอย่างนั้นก็มี ตามนิสสัยวาสนา ผู้ไม่มี ก็ไม่จำเป็น เอาตามนิสสัยของตนเอง ความบริสุทธิ์เป็นพื้นฐานแห่งพระอรหันต์อยู่แล้ว เหล่านั้นเป็นเครื่องประดับ

พระพุทธเจ้ายังทรงวางลงตายไว้เต็มที่ เข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถ ฌาน เสด็จตามนี้ไปเลย จากนั้นก็ขึ้นอรุณมาน ๔ อากาสนันญายตนะ วิญญาณัญญายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ จากนั้นก็เข้าสัญญาเวทิตนโรธ ดับสัญญา และเวทนา นี่พระอรุณุทธะตาม พระอรุณุทธะเชี่ยวชาญเรื่องปริจิตตวิชชา รู้จิตของคนอื่น พระจิตของพระพุทธเจ้าเป็นพระจิตที่บริสุทธิ์ นี่ละดู พิสูจน์กันว่าสุญหรือไม่สุญ เอาตรงนี้ พิสูจน์กัน ตอนที่พระพุทธเจ้าพระจิตบริสุทธิ์เสด็จเข้าฌาน จิตบริสุทธิ์เสด็จเข้าฌาน เข้า ปฐมฌาน ทุตติยฌาน.. คือมันมีสิ่งพาดพิง พาดพิงปฐมฌาน พาดพิงทุตติยฌาน พาดพิงตติย ฌาน...พาดพิงไปเรื่อย ๆ ก็รู้ว่าพระจิตพาดพิงกับอะไร ถ้าไม่มีสิ่งพาดพิงจะไม่รู้เลยจิต บริสุทธิ์ จะรู้ได้เวลาที่มีสิ่งพาดพิง

สำหรับพระจิตของท่านผู้บริสุทธิ์นั้นท่านรู้จักกัน แต่โลกทั้งหลายจะรู้ไม่ได้ ไม่มี
ความหมายเลยโลก จากนี้ก็เข้ารูปฌาน รูปฌานเป็นสิ่งพาดพิงพระจิตไปจนกระทั่งถึง
สัญญาเวทิตนโรธ ไปทรงสงบพระอารมณ์พระอาการอยู่ที่นั่น แล้วบรรดาพระทั้งหลายมี
พระอานนทสงสัย นี้ไม่ใช่ท่านปรินิพพานแล้วหรือ ทางพระอนุรุทธะตามดูพระจิตที่บริสุทธิ์
นี้ตลอดภายในจิต ตามเสด็จพระจิตที่บริสุทธิ์ที่เสด็จผ่านฌานนั้น ๆ ไปพอดังสัญญาเวทิต
นโรธก็สงบพระอาการทุกอย่าง บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายที่นั่งเฝ้าอยู่นั้นสงสัย พระอานนทก็
เลยถามว่า ไม่ใช่พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วหรือ พระอนุรุทธะตอบทันทีเลย ยัง นั้นเห็น
ไหมละ คือดูไปจนกระทั่งสัญญาเวทิตนโรธ ดูเข้าไป พระจิตที่บริสุทธิ์เสด็จผ่าน เวลานี้
กำลังอยู่ในสัญญาเวทิตนโรธ บอก เวลาเคลื่อนไหวออกมา ก็บอก ตามเรื่อย ๆ จนกระทั่ง
มาถึงพระจิตที่บริสุทธิ์ แล้วก็เข้าฌานอีก เข้าที่สองนี้จะไปแล้ว พอเข้าปฐมฌาน ทูตย
ฌาน....ถึงจุดตถฌานแล้ว ระหว่างรูปฌานและอรุณฌาน ไม่เข้าทั้งสองฌาน ผ่านออกตรงนี้

พอผ่านออกไปแล้วหมดสมมุติที่จะพาดพิงของจิตตวิมุตติแล้ว พระอนุรุทธะก็บอก
ว่า ที่นี้ปรินิพพานแล้ว ไม่มีสิ่งพาดพิงจะรู้ได้ยังไงว่าไปอยู่ที่ไหน นั้นละสูญไหมอันนั้น นั้น
ละที่พระอนุรุทธะตามพระจิตที่บริสุทธิ์ พระธรรมธาตุ เข้าใจไหมละ พอออกจากนั้นแล้วไม่
มีอะไรพาดพิงก็ว่าปรินิพพานแล้ว สำหรับพระอรหันต์ทั้งหลายท่านไม่สงสัย แต่ปุถุชนเรา
ทั้งนั้นสงสัย นี้ละพระจิตที่บริสุทธิ์เห็นชัด ๆ ตอนพระพุทธเจ้าเสด็จเข้าฌาน ตอนวาระ
สุดท้ายที่จะปรินิพพาน เสด็จเข้าฌานนี้ ๆ พระจิตที่บริสุทธิ์ไปฌานนี้ ๆ ไปอย่างนี้ ๆ แล้ว
ถอยมาพระจิตบริสุทธิ์เข้าปฐมฌาน.... รูปฌาน อรูปฌาน จากนี้ออกเลย พอออกจากนี้แล้ว
หมดสมมุติ หมดที่พาดพิง ที่นี้ปรินิพพานแล้ว พูดอย่างอื่นไม่ได้ นี้ละพระจิตอันนี้ละสูญ
หรือไม่สูญดูเอาซิ ผู้บริสุทธิ์ต่อผู้บริสุทธิ์ด้วยกัน พระอนุรุทธะก็เป็นพระอรหันต์ ตามเสด็จ
พระพุทธเจ้า

ท่านเป็นตัวอย่างทุกอย่างพระพุทธเจ้า ท่านจะไม่เข้าฌานก็ได้ เพราะอันนี้เป็นกรณี
พิเศษที่จะใช้ตามผู้ที่มีและจำเป็นจะใช้ ถ้าผู้ไม่มีหรือผู้ไม่จำเป็นก็ไม่ใช้ ไปเลยออกเลย
ตามจังหวะอัศจรรย์ของท่านที่จะออก ออกแบบไหนท่านก็ออก พระอรหันต์ท่านจนตรอก
ที่ไหนวะ ใครจะไปรู้จริตนิสัยของตัวเองได้ยิ่งกว่าพระอรหันต์ท่านรู้ทั้งนั้น นี่เป็นคติ
ตัวอย่างอันหนึ่ง ที่เลิศเลอสุดยอดคือพระพุทธเจ้า จากนั้นพระอรหันต์ก็เป็นคติตัวอย่างให้
ความร่มเย็น ให้ความเคารพนับถือกราบไหว้บูชา ลงใจของสัตว์โลก ท่านไปที่ไหนจึงเย็น
ไปหมด พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านไปไหนเย็นไปหมด คนอื่นไม่เย็นทางภายในจริง ๆ
ก็ยังได้รัศมีของท่านไปชโลมจิตใจให้ชุ่มเย็นในขณะที่ได้พบได้เห็น ได้ยินได้ฟังเสียงอรรด

เสียงธรรม เสียงวาจาของท่านที่พูดออกมาหรือรับสั่งมา ชุ่มเย็นไปหมด เพราะเป็นมหา มงคลทั้งนั้น ในองค์ของท่านทั้งหมดเป็นมหามงคล

โลกที่มีความต้องการอรรถธรรมทำไมจะไม่ได้รับผลรับประโยชน์ ต้องได้ ทีนี้เวลา ได้พระดี ๆ มาโดยลำดับลำดับ ชาวพุทธเราจะมีอารมณ์เป็นสุข ลดหย่อนความชั่วช้า ลามกลางได้ ๆ เป็นอย่างดี เพราะอำนาจแห่งความเคารพนับถือ ความเชื่อถือซึ่งเป็นธรรม ย้อนเข้ามาสู่หัวใจ ทำจิตใจให้ร่มเย็น ยับยั้งชั่งตัวได้ เป็นอย่างนั้น อันนี้ไปที่ไหนก็ โกวโรโกโส ดูไม่ได้ แล้วจะให้เคารพที่ไหน ไม่มีใครเคารพ ไม่ว่าเขาว่าเราเหมือนกันหมด ตัวอย่างหรือคติอันดีงามของชาวพุทธเราก็คือพระ พระที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติจริง ๆ เป็นอรรถเป็นธรรมอยู่ที่ไหนต่างกันนะ ชาวบ้านก็ต่างกัน ชาวบ้านของพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ หากมีเงื่อนใดเงื่อนหนึ่งพูดไม่ถูกแต่ก็รู้ว่าต่างกัน ให้ความร่มเย็นแก่ ชาวบ้านชาวเมือง

พูดอย่างนี้ก็ยิ่งระลึกถึงหนองผือ เขามาพูดโป้งเป้ง ๆ โอ้ย ตั้งแต่ก่อนเสียมากัดตัว กัดควายเสียบ ๆ บ้าน ติด ๆ บ้าน ไม่เว้นแต่ละวัน พอหลวงปู่มันมาอยู่ที่นี้หายหมด จนกระทั่งปานนี้ ไม่ปรากฏว่าเสียมากัดตัวกัดควายเลย เขาพูดตามประสาทของเขาเราก็ไม่ ลืม เขาหาเรื่องเข้าไปจนกระทั่งถึงสัตว์ พวกเสี้ยนเคยมากัดตัวกัดควายกินอยู่ตามนี้ ตั้งแต่หลวงปู่มันมานี้หายเสียบเลยจนกระทั่งปานนี้ ว่างั้น เราก็ได้ยินเราไม่ลืม อันนั้นเป็น เรื่องของเขา สำหรับท่านเองท่านก็เฉยของท่าน พวกนี้มันปากเปราะมันก็ว่าของมันไปอย่าง นั้น ท่านไปที่ไหนเย็น

เราไปอังกฤษจึงทำให้สงสารพวกชาวอังกฤษ นี่ละได้ครูบาอาจารย์ที่ดีเป็นคติ ตัวอย่าง มันเป็นมงคลอยู่ในหัวใจของบริษัทบริวารลูกศิษย์ลูกหาประชาชนอย่างปฏิเสธ ไม่ได้ ไม่มากก็น้อยมีจนได้ ๆ นั้นแหละ แล้วเจ้าของยังประกอบเจ้าของเองให้ดีขึ้นไปตามก็ ยิ่งดีเด่น ทั้งครูอาจารย์ทั้งลูกศิษย์ลูกหา ก็ได้สัดส่วนแห่งความดีทั้งหลายไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น เราพูดถึงเรื่องไปอังกฤษ เลยลูกลามไปไหนบ้างก็ไม่รู้ เราได้ยินได้ฟังแล้วอรรถ ธรรมจากพระพุทธเจ้า จากครูจากอาจารย์ แล้วก็นำไปปฏิบัติดีดีกายวาจาใจของตน ไม่ว่า ไกลว่าไกล แก่ไขที่ไหนได้ที่นั่น ไม่แก่ไข ติดพระพุทธเจ้าอยู่ก็เสียได้ เป็นบาปได้ ตกนรก ทั้งเป็นได้ ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติตามที่ท่านสอนให้เป็นคติตัวอย่างแล้วนำไปปฏิบัติดีดัดแปลง ตนเอง เราก็ดีวันดีคืนขึ้นไปเรื่อย ๆ พวกกันจำเอานะ

คุณชายนำทองคำไปโรงหลอมวันที่ ๑ ธันวาคม จำนวน ๖๙ กิโลกรัม ทองคำที่ หลอมแล้วมีอยู่จำนวน ๗๕๓ กิโลกรัม รวมมีทองคำจำนวนที่จะมอบเข้าคลังหลวงคราว

ต่อไปนี้ ๘๒๒ กิโล สิ่งหลอมทองคำเพิ่มอีกจำนวน ๒๑๖ กิโลจะเป็นทองคำทั้งที่หลอมแล้ว และสิ่งเพิ่ม ๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง เวลานี้ได้แล้ว ๘๒๒ กิโล ยังขาดอยู่อีก ๒๑๖ กิโล จึงจะครบจำนวน ๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง ตกลงคราวนี้จะได้ทองคำเข้าคลังหลวง ๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง ที่แรกเรากำหนดว่า ๑,๐๓๐ กิโล ที่นี้เวลาจะเอาให้ได้แบบนี้ ก็มาเพิ่มได้ ๓๐ กิโล มันไม่ใช่ทองคำแท่ง เพราะทองคำที่จะเข้าคลังหลวงต้องเป็นแท่งเสมอกันหมด มันก็ขาด นี้เรียกว่าคาบลูกคาบดอก เอามาแท่งหนึ่งมันก็เลยไปอย่างนี้แหละ เขามาปรึกษาจะอย่างไร ถ้าจะเอาย่อยเข้ามาให้เต็มนี้มันขัดกัน ถ้าเอามาเพิ่มให้เต็มแท่งมันก็เป็น ๓๗ กิโลครึ่ง เอาเลย เรอบอก ตั้งแต่สิบตันเรายังจะเอา มาว่าอะไรแค่กิโลสองกิโลวะ เอาอย่างนั้นเลย นี้ได้สั่งตายตัวมาแล้วนะเรียบร้อย รอแต่วันเวลาเท่านั้น เด็ดขาดไปเรียบร้อยแล้ว ยังไงต้องได้

โยม ที่เรือนจำจังหวัดอุดรธานี หนูได้ไปติดต่อกับผู้บัญชาการเรือนจำ เอางานไปให้ที่เรือนจำเขาทำ ได้รับสมัครนักโทษที่จะมาทำอาวนหาปลา หนูได้เข้าไปพบผู้บัญชาการเรือนจำจังหวัดอุดรธานี แล้วหนูบอกว่ารายได้จากงานส่วนนี้ หนูขอรายได้ทั้งหมดเป็นทองคำถวายหลวงตา ท่าน ผบ.เรือนจำก็ตกลงบอกว่าเห็นด้วย ท่านก็จะร่วมมือตรงนี้ เพื่อเอารายได้ทั้งหมดที่ทำงาน เขาบอกว่าจะเอามาซื้อทองคำและดอลลาร์ถวายหลวงตา และตอนนี้รับสมัครคนที่มาทำงานส่วนนี้คือพวกนักโทษนะคะ นักโทษก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี นักโทษก็บอกเขาจะไม่เอาสีกบาทสักสตางค์ เพื่อที่จะตอบแทนพระคุณหลวงตา ตอนนี้สมัครมาแล้วร้อยละกว่าคนที่ทำงานตรงนี้

โยม รายได้ทั้งหมดนี้ ท่านผู้บัญชาการเรือนจำจะนำมาถวายหลวงตาเจ้าคะ
หลวงตา เออ ก็ดีแล้ว

โยม ประมาณสิ้นเดือนนี้ตกลงกันว่าจะมา

หลวงตา สิ้นเดือนนี้ก็ไม่ใช่ไร เพราะอันนี้เราจะมอบตามที่เรามีนี้แล้ว เหลือจากนั้นเราก็ไปมอบข้างหน้า เพราะการมอบข้างหน้าจะไม่หนักเหมือนคราวนี้ เพราะคราวนี้เรียกว่าเป็นอันดับ ๑ ของการมอบทองคำตั้ง ๑๐ ตัน มาหลายครั้งแล้วนะ แต่ครั้งนี้เป็นครั้งที่ยิ่งใหญ่ ถึงขนาดทองคำ ๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง จากนั้นจะลด จะไม่หนักนะ เราทำอะไรทำตามเหตุการณ์ทุกอย่าง คราวนี้ประมวลทั้งหมด ประเทศไทยทั้งชาติเป็นมหากฐินกองใหญ่ เพราะฉะนั้นเหตุผลต้องลงกันจุดนี้ให้ได้มากกว่านี้ พุดง่าย ๆ จึงใส่กันตุ้มลงตรงนี้ เอาคอประกันเลย นี้ก็จะเป็นไปตามนั้น ที่นี้หลังจากนั้นแล้วก็จะไม่หนักหนา พอมอบทองคำชุดนี้แล้วก็คงจะขาดไม่ถึงตันแหละ เราคิดว่าขาดไม่ถึงตัน ในต้นนั้นเราคิดว่าจะแบ่งเป็น ๒

ครึ่ง เช่น ครึ่งละ ๕๐๐ กิโล ๆ ไม่หนักนักอันนี้ มีหนักแต่ตอนนั้น จากนั้นแล้วก็ลาเวทีไม่เอา
ละ

ส่วนดอลลาร์นั้นก็กำหนดไว้ ๑๐ ล้าน อันนี้ไม่ค่อยหนักใจ ๑๐ ล้านนะ ไม่เหมือน
ทองคำ ทองคำหนักมาตลอด ไม่ว่าจะมากหรือน้อยหนักตลอด ขาดมากขาดน้อยหนักตลอดคือ
ทองคำ คราวนี้หนักมากจริง ๆ นี่เราก็เรียกว่า สำเร็จตามความมุ่งหมายละ ทองคำ ๑,๐๓๗
กิโลครึ่ง จะได้ตามนี้ จากนั้นก็ค่อยลงเรื่อย เหมือนกับลงดินเขาค่อยลง ๆ เวลาขึ้นคราวนี้
ปีนเลยนะ คราวนี้คราว ๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง ปีนชัน ๆ เลย ดีไม่ตีตกตาย จะได้ว่างั้นนะ
จากนั้นก็ค่อยลงเรื่อยไม่มีปัญหาอะไรละ เอาละมีอะไรว่ามา

โยมชาวอินโดนีเซีย (กราบเรียนถามปัญหาเรื่องภาวณา) หลายวันแล้วเห็นกระดูก
แบบเอกซ์เรย์ออกมาจากหน้าอก นั่งสมาธิด้วย กระดูกก็ไหม้ด้วย ไหม้เป็นจุดไปเลย

หลวงตา เอ้า ให้ทางนี้ว่าซ้ำอีกหนึ่ง ฟัง ๆ ๆ

ผู้กำกับ ในเมื่อไหม้เป็นจุดลงไปอย่างนี้เขาก็ทราบว่ากายกับใจแยกออกจากกันแล้ว
ร่างกายก็ไม่มีเจ้าของแล้ว

หลวงตา แล้วจากนั้นละ สุดท้ายเป็นยังไงว่ามา พออันนี้ฟังไปหมดแล้วใจเป็นยังไง

โยมอินโดนีเซีย ใจมันก็สบายดี

หลวงตา พออันนี้ฟังไปหมดแล้วใจก็เป็นตัวของตัวสว่างอยู่ในนี้ สบายอยู่ในนี้ใช่
ไหม นี่ละที่เขามาพูดวันนี้แล้วเราเดินไปวันไหน หลังจากนั้นมา วันหรือสองวัน เราก้ไปซ้ำ
ให้อีก ๒-๓ ประโยค เพราะเราเดินไปเฉย ๆ ไปเห็นเขานั่งเป็นแถว เราก้เลยบอกไม่ไหวแล้ว
นี่ละพระธรรมท่านให้อ่านธรรมของท่าน คือมันฟังอันนี้ ๆ อันไหนที่ยังไม่ฟังพิจารณาให้มัน
ฟังเหมือนกันหมด บอกอย่างนั้นนะไม่ต้องกลัว เอ้า มันจะฟังถึงไหนให้มันฟังไป ผู้รู้มีอยู่
เป็นเจ้าของมีอยู่ บอกเขาชัดเจน สำคัญที่ว่าไม่ไหวแล้วมันจะเป็นอะไรขึ้นมา จิตที่รู้ให้มัน
เห็นหมด ที่นี้เขาก็ทำตาม แล้วฟังไปจิตมันก็เข้ามาเป็นตัวของตัว แต่ก่อนมันซึมซาบยั่วเย้ย
ด้วยอุปาทานไปหมด เวลาตีนี้ออกเผื่อนั้นออกมันก็หดเข้ามา ๆ แล้วจากนั้นไปมีอะไร ก็
พิจารณาอย่างนั้นเรื่อย ๆ ไปนะ มันจะรู้เอง พิจารณาอันนี้คล่องแคล่วเท่าไรมันยิ่งรวดเร็ว
เร็ว

โยมอินโดนีเซีย เห็นคนอื่นไฟไหม้ร่างกายหมดไปด้วย

หลวงตา นั่นละ พระธรรมท่านจะแสดงหมดว่า ที่ไหนทั่วโลกนี้ อย่าว่าแต่คนอื่นที่
ไหนอะไร ๆ ไฟไหม้คือความตายมันเอาฟังลงไปหมดนั่นแหละ เข้าใจไหม ให้มันรู้ทั่วถึง
ครอบโลกธาตุ จิตที่มันเคยไปยึดไปถือทั่วโลกธาตุมันจะถอยเข้ามา เพราะตัวเดียวนี้เอง

เป็นแถววัลย์ มันเลื้อยออกไประยงระยางทั่วโลก พอเผานั้นเผาไหม้มันไม่มีที่เผามันก็หดเข้ามา คือมันไม่มีที่อยู่หดเข้าๆ เข้าใจหรือ หดเข้ามา ให้พิจารณาเรื่อยๆ นะ มันเป็นอย่างงี้ไม่ต้องกลัว จิตเป็นผู้ที่จะรู้จะเห็นตามสิ่งที่ตนเคยหลงมา ที่นี้มันเปลี่ยนให้รู้ เปลี่ยนธรรม เปลี่ยนให้รู้เป็นแบบนี้แบบนั้น ให้เป็นที่ไม่นอนใจ เป็นที่น่าขะเขยง น่ากลัว น่าทุกอย่าง เออ เข้าใจละนะ นี่เราจะไปละ

โยม อินโดนีเซีย ไม่มีอะไร

หลวงตา เออ เอ้า พิจารณาเอาอันนี้ละเป็นที่ทำงาน ทำงานภาวนาอยู่กับนี้ ไม่ต้องกลัว บอกเท่านั้นละ นี่ได้เวลาของเราจะไปแล้ว

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th